

GÖTEBORGS UNIVERSITET
HÖGSKOLAN FÖR SCEN OCH MUSIK

Döden utan dö är den

Caisa-Stina Forsberg

Examensarbete inom konstnärligt masterprogram i teater,
inriktning fördjupat skådespeleri

Degree Project, 60 higher education credits
Master of Fine Arts in Theatre with specialization in acting
Academy of Music and Drama, University of Gothenburg
Spring Semester 2016

Författare: Caisa-Stina Forsberg

Titel: Döden utan dö är den

Huvudhandledare: Lena Dahlén

Bihandledare: Ulf Friberg

Examinator: Anders Wiklund

ABSTRACT

Jag vill genom mitt konstnärliga undersökande förändra det gängse traditionella sätt som vi gestaltar kvinnor på scenen. Jag kommer i mitt arbete utgå från den klassiska dramatiken och ge några väl kända kvinnoroller en starkare röst och en ny kontext. Jag ger dem en form av litterär och scenisk fortsättning.

Hur går jag då tillväga? Jag skriver, jag skapar ett rum, jag framför. I detta får jag som solitär konstnär kombinera regissörens, dramatikers, scenografens och skådespelarens blickar. På så sätt göder jag min erfarenhet och mitt kunnande till att skapa nya sammanhang, historier och kraft åt mina sceniska systrar.

Jag hoppas att mina idéer ska vara till inspiration och nytta för andra scenkonstnärer.

Key words:

scenisk gestaltning, dramatik, skådespeleri, kvinnoroller, teater, feminism, dramatiskt berättande, nyskriven dramatik

Innehåll

Presentation	6
Introduktion	7-10
Ett exempel på min ingång	11-16
Jag börjar	18
Presentation av skådespelaren och dramatikern	19-20
Dramatikers röst	21
Skådespelarens röst	22
Min väg in i skrivandet	23
Min väg ut ur skrivandet	24
Vägen in i dramatikerrollen	25
Utforskning av dramatikerrollen	26
Utforskning av skådespelaren	27-28
Skådespelaren vs dramatikern	30
Jag utgår från befintliga verk	32-33
Villa Villeknulla	34-35
Viktualia	36-37
Jag börjar den sceniska processen	39
Iscensättandet av <i>Döden utan dö är den</i>	41
Hur <i>Döden utan dö är den</i> började	42
Kropp med snopp	43
Min roll som scenograf	44-45
Val av kostym och mask	46-47
Vi talar om tvivel	49-50

Behållningen	51
Verken	53
Rollista	54
Mina tankar om Helga	55
O, Helgas natt	56-58
Mina tankar kring Hedda	59
Heddass fabler	60-63
Mina tankar kring Ofelia	64
Ruttet, stönade Ofelia	65-66
Ofelia Lobelia	67
Mina tankar om Gertrud	68
Ruttet, väste Gertrud	69
Maka, mor ock så jag	70-71
Ruttet? Undrade Hamlet	72
Mina tankar kring Lady Macbeth	73
Gumman ville vyssa	74-75
Mina tankar om Dödgrävaren	77
Dödgrävare nattbiträdet	78-80
Lista för att stå ut	81
Referenslitteratur	83
Inspirationslitteratur	83

Presentation

I mitt masterarbete har jag valt att problematisera utjänta kvinnoroller inom scenkonsten.

Varför måste kvinnan dö?

Jag har utgått från den klassiska dramatiken där våra gemensamma referensramar finns. Till mitt skrå är jag skådespelare men har nu valt att axla dramatikers roll för att ge den sordinerade kvinnan en röst.

Varför måste kvinnan dö?

De rollporträtt jag har valt att arbeta med är till exempel Ofelia, Lady Macbeth, Gertrud, Hedda Gabler, Dödgrävaren...

Utifrån deras befintliga skildringar har jag skrivit en fortsättning, en ny kontext, en oväntad vändning angående deras liv och öden. Jag vill undersöka denna resa genom liv och död som både är så cementerade och föränderliga.

Varför måste kvinnan dö?

Jag har faktiskt ingen aning!

Men.

Jag önskar er härmed hjärtligt välkomna till mitt försök att cherchez la femme.

Introduktion

Kom!
Håll min hand.

Det kan tänkas att den är lite kall & fuktig, med det är för att vi ska gå ut och vandra på universitetets okända mark.

Du undrar säkert varför vi är här.

Jo, det ska jag berätta.

När årstidernas luft blev hög och klar så svepte jag adeptens kappa över mina sluttande.

När jag som barn omfamnade detta epitet så var det förknippat med pennalism och utanförskap.

Kanske är det därför jag nödgas att hålla dig så hårt i handen...

För att få andas mildluft och känna tillhör.

Den lilla barnaspillran i skogsskolan blev alltså tyst.

Tystare och tystare för varje dag som svepte förbi mångatan.

Tillslut tappade hon sitt språk.

Tillslut tappade hon sin skrift.

Och mod.

Och blev den förgivettagna sämsta.

Sedan växte häcken kämpahög och alla barnspillror och människospillror sov så länge var och en behövde.

(Ty barn är väl inga människor?)

Dom är ju tydligen ett folk.

Har ett eget språk och bor i ett främmande land.

Var det en nynnare som viskade till mig...)

För att inte illa fäkta, så blev det fiktiva rummet min räddning.

Nog om detta.

Men det är i alla fall därför jag håller så hårt om din hand...

Sedan började jag fundera över sympatier.

Mina sympatier ligger ofta hos dom aparta.

Dom i gränslandet.

Dom udda, dom i hjärtat högljudda.

Och dom tysta.

Rollerna.

Tänk om en skulle ta och ge dem samma chans som jag en gång tog?

Att återerövra.

Sitt språk.

Sin skrift.

Sitt mod.

Det skulle vi nog alla kunna glädjas åt samfällt.

Medspelare.

Motspelare.

Medskapande.

Flerskapande.

Det som förenar vårt skrå är vår historia.

Utan historien så kan det bli vansinnigt svårt att mötas.

Då står vi ofta och famlar efter nyskap och referensramar.

Därför har jag koncentrerat mig på vår historia.

Det som i mannamun kallas för Klassiker.

Och sådana, min vän, finns det fasligt gott om.

Eftersom jag till kvinna blev född och som kvinna skall bära kunskapens äpple, så är det kvinnornas historier som jag håller kärast.

Jag vill ge er, antika systrar, en smula upprättelse!

Eller i alla fall ord.

Nya ord.

För ni har med all sannolikhet tröttnat på de gamla...

Att skriva för systerskapet.

För de kvinnor som vi är beredda att offra så lättvindigt...

Som vi tar av daga och sedan skyller på dem själva.

Och tänk att jag, klassämstingen, skall få äran att gå i bräschen för detta!!!

Svindlande, min käre John H.

Svindlande, min käre Watson.

Som förlängning av detta så är det ett utmärkt tillfälle att få lära känna min egen fullt dugliga fantasi.

Den har ju trots allt varit min sköld och vapendragare bra länge vid det här laget...

Det är med andra ord dags att credda fantasin!

I längden tror, eller hävdar jag snarare, att min enkla persona kommer att bli en friare konstnär och en modigare tragediënne.

Tack för att du fortfarande håller min hand, vi har inte så långt kvar nu...

Därför har jag lovat mig själv att under denna tvååriga tidsålder glädjas.

Att våga sin första tanke.

Att lämna den ängsligt censurerande estradören, som femton år av frilansfasa, har förvandlat undertecknad till...

Så kanske skall jag kalla detta projekt för en picknick?

Picknick med mina dramatiska systrar i Aokigaharaskogen.

Men det "är en 35 kvadratkilometer stor skog som ligger vid basen av Mount Fuji i Japan. På grund av bristen på djurliv är skogen känd för att vara exceptionellt tyst. Enligt japansk mytologi finns demoner i skogen. Skogen är också känd för det stora antalet självmord som årligen sker där (Till exempel 54 stycken år 2010."

<https://sv.wikipedia.org/wiki/Aokigahara> Hämtat 2015-01-09

<https://sv.wikipedia.org/wiki/Fanfiction> Hämtat 2015-07-12

Citerat rakt av från en av mina bästa vänner, Mrs Google.

Har du varit där?

Inte jag heller.

Där tänkte jag att vi skulle sitta och picknicken lite i tystnaden.

Du är hjärtligt välkommen att följa med...

När vi sedan är proppmätta på bullar och tyst så kan vi åka tillbaka till universitetet för att larma och göra oss till för allt vad snörliven håller!

Eller snarare: Inte håller.

När jag nu har lovat att hjälpa mina fiktiva systrar med att skapa de nyaste av förutsättningar och ord av nyfikenhet så tänkte jag, som den teoretiker jag är, att lägga upp mitt skrivande i tre faser.

Inte sju som på världens scen.

Inte nio, likt Dante.

Men jag lånar hans tre första...

Så jag sveper alltså med fjäderpennan över:

Vestibulen.

Jag skriver litterär text.

Jag gör den ordrik och målerisk.

Kan ibland kännas en smula omständlig till sitt varande. Mycket möjlig att låta skicklig hantverkare binda in i flotta halvklotsband.

Första kretsen:

Jag skriver för scenen.

Det sceniska språket.

Vilka ord måste jag välja för att publiken vill följa med på resan?

Vilken information vill jag ge åskådaren.

Vilken information behöver bytas karaktärerna emellan.

Det sceniska språkappret nyps det med fördel håll på, med för ändamålet designat kontorsmaterial.

Sättes i pärm och kallas för första manusutkast.

Andra kretsen:

Jag skriver poesin.

Skuggtexten.

Andetagen.

Pauserna.

Vibrationerna emellan

Oändlighetens poesi

När inte orden kan finnas

När inte orden får finnas

Svår att förvaras.

Blåser ofta omkring likt en storm

Dessa tre ingredienser blandas och bildar.

Skakas och rörs

Kyles med bitar hackade ur Cocytos is.
Forskningsarbete påbörjat och masterdiplom utkräves!

Så tänkte jag lägga upp min resa från aspirant till Mästare.
Så tack min Margarita, för att du ville hålla mig i handen.
Min hand är nu varm och förhoppningsvis fuktig av endast iver...
Och nyfikenhet.

Ett exempel på min ingång och motiv

Har du märkt så himlans många kvinnor det är som mördas på television och celluloidremsor?
Hur vi ligger där till allmän beskådan för att visa exakt hur illa vi blivit lemlästade.

Det minns
& bittert gråter
Förträngs
& sakas åter
Det glöms
& åderlåter

(Åderlåta: Äldre medicinsk terapi genom koppar eller iglar. 1850 minskade antalet åderlå-
ningar drastiskt. I den moderna sjukvården används det fortfarande, om än sällsynt, under
titeln "Veneseccio".)

Detta förekommer allt som oftast i amerikanskt producerade läskigheter som går på televi-
sionsapparaten
å bästa sändningstid.

Tänk:
CSI,
CPS,
CAI,
KGB,
IS,
PMS,
LSD,
ADR,
DVS,
PGA,
LOL,
BTW,
IRL,
WYSIWYG,
fml,
gm,
Dr,
f.v,
kk,
hg,,
el,
Ir,
enl,
f.d,

mig,
m8,
kl,
fg.å,
forts,
np,
afk,
bb,
min,
omw,
r,
mån,
fr.o.m.,
gm,
rofl,
Hr,
brb,
tbh,
i st.f,
i.a.f,
fk,
ttyl,
im,
fn,
u,
jfr,
etc,
ftw,
s.a.s,
u.a,
kg,
y,
icq,
min,
gtg,
ngn,
fyi,
v.g.v,
omg,
cg,
gr8,
ngt,
fml,
vfr,
o.dyl,
dyl,
frk,
o.s.v,

wtf,
v.g.v!
cya...

Mord på unga kvinnor som mördaren planterar svamp på, tex
Mord på unga kvinnor som bär för kort kjol, tex
Mord på unga kvinnor som idkat älskog, tex
Tex mord på unga kvinnor som inte idkat älskog... osv...wtf...
Ja, du fattar...
Där kan det bli åderlåtning av!
För att visa den rysliga grymhet som mördardjävulen, ofta en sånhäringa... vadhettere...
Jo!
Man!
sitter inne med.
Det brukar visa sig att i slutändan är det ändå, btw, hanses morsas fel.
För hon blev våldtagen.
För att hon hade för kort kjol.
För att hon hade knullat.
Fast hon inte ville.
För att hon överhuvudtaget finns.
Rätt åt henne att hon blev uppäten & planterad svampar i, tänker den betrodda producenten från staterna!
Jag menar orka åderlåta liksom!
Men denhäringa snubben har en finfin lokal på öde industriområde, full med åderlåtningssjox & hämnd & begär.
Fan vet om det redan hängde några riktigt maffiga köttkrokar som den förre hyresgästen glömdde kvar eftersom han också var en jäkel på åderlåtning pga hans morsa...
...som hade haft för kort kjol.
Som blev våldtagen.
Som hade knullat.
Fast hon inte ville
Yadayadayada!

Det är inte kniven som är sjuk
Det är den mjuka hand som fattar kniven
Det är inte muren som är sjuk
Det är den mjuka rygg som bär dit stenen.

Kvinnorna är unga och avlivningen bestialisk.
Vi får se avskurna bröst, utskurna foster, snedskurna halsar och hälsenor.
Bortslitna ögon och skalperad svål.
Vi får se det som genom olika håligheter, låt oss säga fem naturliga, (öronen inräknat) som kan fyllas med allmöjligt skrot och träck.
Enligt mitt enkla antagande här, så verkar det inte riktigt lika festligt att såpass sirligt och specifikt karva i en manslekamen.
Varför fyller vi inte testosteronbuken med grejs värdigt ett avancerat Thanksgivingskrov?
Är det den manne mjälla eftergivenheten som triggar dessa eggare till slakt?
Brister impulskontrollen likt en sträng, så vidlyftigt, vid synen av allas vårt födsloorsprung?

Jag börjar

Presentation av skådespelaren och dramatikern

Som skådespelare läser jag.
Börjar ofta med en snabbläsning.
För att få en doft av rytm och bågar.
Brukar ofta vänta med att göra en djupare läsning eftersom jag vill att det första intrycket ska få jobba fritt i min hjärna.
Tar tag i de intuitiva bilderna och låter ljuset och miljön i dessa skapa en trevande ingång.
Sätter mig tillgänglig.
Tills jag vill läsa igen.
Samlar på detaljer.
Reder ut missförstånd.
Överraskas.
Letar efter textens lager.
Klipper siluetter.
Ritar med grov och fri krita.
Längtar efter röster.
Längtar efter kroppar.
Tänker att jag inte behöver lösa det jag inte förstår, tänker att texten är vår.
Vi som ska arbeta med den.
Tillsammans.
Det går fort.
Mitt huvud jobbar snabbt.
Med intuition och erfarenhet.
Otålig som en galoppör.

Som dramatiker skriver jag.
Börjar med en snabb tanke.
För att få en doft av rytm och bågar.
Brukar vänta med att skriva ner det eftersom jag vill att första idén ska få jobba fritt i min hjärna.
Tar tag i de intuitiva bilderna och låter ljuset och miljön i dessa skapa en första mening.
Eller rubrik.
Sätter mig tillgänglig.
Tills jag vill skriva.
Samlar på detaljer.
Överraskas.
Skriver med grov och fri krita.
Söker min röst.
Hör min kropp.
Vill lösa det jag inte förstår, tänker att texten är min.
Ska arbeta med den.
Skriva.
Det går fort.

Fast känns långsamt.
Mitt huvud jobbar snabbt.
Med intuition.
Med viss erfarenhet.
Otålig som en galoppör.

Min skådespelare som läser och som dramatikern som skriver är i mångt och mycket väldigt lika.

Dock skiljer dem sig åt på många plan.
Upplever att hos mig är den läsande skådespelaren mer virtuos.
Men den skrivande dramatikern är mer orädd.
Skådespelaren är för mig nu första, dramatikern andra, violin.
Kanske kommer det att ändras.

När jag skriver så går jag sällan tillbaka och ändrar i texten.
Varför jag väljer att göra så är för att jag är rädd för min censur.
Vill inte att grubblerierna skall ta över just det där första intrycket.
Lämnar dock gärna kvickt över den till en läsare.
Eftersom texten inte finns kvar hos mig längre så känns det bra att den på detta sätt fortfarande är reell.
Däremot så kan jag efter något dygn eller två, gå tillbaka och förvånas över texten.
Och rätta de värsta stavfelen förstås...

Dramatikers röst

Försöker få någon reda i detta...

Vad kommer först?

Problematiseringen tror jag.

Eller bilden.

Eller karaktären.

Eller doften?

Ett som är säkert är att jag tänker först.

Samlar allt i huvudet.

Det är sällan som jag sitter ner vid redskapet och knåpar...

Tanken behöver inte vara klar.

Den behöver bara finnas.

Orden brukar oftast para sig med tanken riktigt bra.

Ibland så skulle jag kalla det för transiskt.

Kan ofta komma på mig själv att läsa texter som jag själv skrivit och förvånas över dem.

Lite som om det är en person, helt okänd för min egen gestalt, som har plitit ner en historia.

Där finns ord som jag vanligtvis inte använder.

Associationer som jag inte alltid känner igen.

Har märkt att det är en svårighet för mig att lära min egen text utantill.

Jag började skriva sent i livet.

På grund av komplex.

Skolan, var för mig mäktig nog att bara överleva.

Så jag glömde helt enkelt bort att lära mig.

Det fanns liksom inte tid till det...

Meningsuppbyggnad, adverbial, subjekt & predikat är för mig skrämmande.

Substantiv är namn på ting, så som stol och boll och ring

Adjektiven nu oss lär,

hurdana de tingen är

Verb är saker som en gör.

Tutar, gasar, visslar, dör

För att inte tala om stavning!

Gammal, lung, burga, himmel eller himmel.

Välkommen eller välkomen.

Det finns tydligen regler för sådant.

Men bortom dessa regler finns det andra regler, så det hela blir enligt mig, en poesilös soppa.

Och sär skrivning.

Har fått så många till rätta visningar, så tillslutsåvågarjaginteslånågramellanslagöverhuvud-
taget

Jag kan rytm och estetik, men regler har jag alltid haft svårt att böja mig under.

Läste en gång om en kringresande cirkus, som såg till att på alla affischer ha med en
särskrivning eller stavfel.

Detta gjorde att människor, av irritation, stannade och läste vad det faktiskt stod.

Jag tycker om att göra nya ord. Eller placera gamla ord i fel ordning.

Det gör att jag känner mig fri.

Och lite finurlig...

Kan jag med detta hittepå, förstärka ett ords betydelse och dess omfång?

Håll med om att det är en svindlande tanke.

Skådespelarens röst

Vem är skådespelaren?

Jag är skådespelaren.

Vem är regissören?

Jag är regissör?

Kan skådespelaren vara regissör?

Märker att jag under provarbetet reser emellan ”skådespelaren – regissör – skådespelare.”

Skådespelaren omfamnar orden, ger sig själv impulser.

Känner hur tungan och kroppen långsamt börjar söka i harmoni.

Släpper orden, släpper käken, låter handlingen bli sekundär och slänger sig mellan röststyrkor och genrer.

Andfådd blir man.

Skissar mjukt & hårt med kolkritan.

Kroppen blir mitt kärll och jag blir omedvetande informerad.

Märker att jag inte kan upprätthålla en genre, eller ett uttryck för länge

Då mister det sitt sväng och jag famlar i varkenhet.

Det är då regissören kommer in.

Ser på mig själv med ett utifrån öga.

Hör när rösten hittar rätt plöjgård.

Ser när kroppens impulser blir användbara.

Jag antecknar det i mitt huvuds anteckningsbok.

Ibland så skriver jag så slarvigt så jag i efterhand inte förstår vad där står.

Då måste jag använda skådespelarens muskelminne.

Men regissören lyckas för det mesta plita ner några ord som är fullt läsliga.

Som utanföröga ligger jag före i texten.

Inte mycket.

Men några takter före.

Lite att jämföra med dirigentens satsanslag...

Som regissör har jag lätt att värdera.

Ser hur det gör skådespelaren ängslig och fåfång.

Försöker slå dömandet ur mig.

Låtmagenhängalåtröstenskärålåt mig flåsa och jämralåt bli att förhärda slå mig icke jämföra mig.

Regissörsblicken gör skådespelaren skicklig.

Tar nu, i skådespelarens namn, fram en sirligare krita.

Skissen är bra.

Jag minns förvånande mycket av själva processen...

Skuggar.

Mjukt och hårt.

Kroppen ligger ibland en smula före mig.

Snart är vi i fas igen...

Vill suddas ibland.

Men det går bara att ändra.

Då gör skådespelaren det.

Det är det allra bästa med skådespelaren.

Att den kan ändra.

Thalia talar till mig.

Min väg in i skrivandet

Välkommen in.

Nej, du behöver inte ta av dig skorna, det var ändå så längesedan jag dammsög...

Slå dig ner, ta en drink, let me entertain you!

Lite så...

Jag har alltid haft ett mystiskt förhållande till skrivandet.

Redan som någon form av barn, så blev vår relation knepig.

Har ett minne av en dagbok som hade brun pärm med violetta, olinjerade sidor.

När man är en liten människa så är det svårt att skriva rakt utan linjer.

Det blev lite som att en full dvärg med hittepå språk hade varit framme & kluddat.

Dagboken gick dessutom inte att låsa.

Nästa dagbok inhandlades i Skellefteå.

Den vackraste jag någonsin skådat.

Klädd i turkost tyg från den fjärran orienten och med lackröda kanter.

Och håll i hatten, linjerade sidor!

Eftersom denna skatt var det dyrbaraste jag kunde tänka mig så ville jag liksom inte förstöra den genom att skriva i den.

Dess skönhet skulle vara orörd och beständig...

Min goda Moder Courage som hade betalat kalaset upplyste mig på klingande norrländska

”Nu jävlar skriver du! Annars har vi ju kastat pengarna i sjön!”

Att kasta pengar i sjön är både en sorg och en dödssynd enligt Modren.

Så jag skrev.

Med darrande blyertspenna skrev jag varje dag “Vi har stigit up.”

Det var ungefär det enda som hände i livet på ett par år.

Sedan var barndomen över.

Nästa seriösa dagboksförsök görs på gymnasienivå.

Det är då jag gör det fatala misstaget att i min dagbok börja ljuga!

Av ren skam inför min egen dömande blick lägger jag hastigt ner projektet.

Denna lögnaktiga slinka återkommer genom livet när jag ska “skriva av mig”.

Nu är hon här!

I ett masterarbete nära dig!

Så stanna kvar vettja.

Jag handlar frukost imorgon.

Min väg ut ur skrivandet

När jag gick i åttonde klass skrev jag en novell om en kvinna som var livrädd för fontäner. Eftersom det enda hon såg var gigantiska penisar som ständigt ejakulerade & vars ända strävan var att befrukta himlen...

Efter detta nationalepos ansåg jag mig stå på toppen av min karriär som författare.

Så jag slutade hastigt skriva.

Lämnade litteraturen med flaggan i topp!

Nu i efterhand funderar jag ibland på den lilla tjejen som skrev denna märkliga novell.

Var det jag?

Kände jag henne?

Vem är hon nu?

Har hon börjat skriva igen?

Jo, hon har visst det.

Vägen in i dramatikerrollen

Jag fick aldrig med min annons.

I tidningen.

För ungdomar.

I sin mest känsliga utveckling.

Inget hellre ville jag väl än att just brevväxla.

Där fanns en värld av ord och upplevelser som mottagaren inte hade något annat val än att skapa bilder utifrån.

Sanningshalten är, och var, mig helt sekundär.

Jag vill ha bläck på papper, likt den längtan jag känner efter en konkretion.

Vill kunna riva sönder de ord som upprör mig.

Vill kunna bevara de ord som finner mig njutning i tex, en prydlig pärm.

Det som jag utan fysisk ansträngning kan radera i ett ögonkast, eller som jag kan arkivera i sällan läst mapp, tillfredsställer mig måttligt.

Såg en uppsättning av *Hedda Gabler* av Henrik Ibsen i tysk modern tappning, då Lövborgs dokument endast fanns i en laptop.

Det nutidstilltalet är självklart nödvändigt pga oss här & nu, men saknaden av just det rivna papper fattas mig.

Kanske är det just därför som jag valt att utgå från klassiker.

Eftersom jag minns dessa verk som pappersburna.

Och eftersom jag är en oduglig,, tex, Word användare.

Ibland tror jag nämligen att jag lyckas radera internet.

Tror jag mig mycket om mig själv?

Ja.

Utforskning av dramatiker rollen

Jag vill byta språk.

Det blir så långrandigt med Shakespeareiskan.

Och bökitigt.

Jag kommer bra överens med det måleriska språket.

Kommer bra överens med böndernas språk och även de högadligas.

Men medelklassens ljudande får jag liksom ingen reda med...

Jag kan, med gott samvete, tillkänna att jag är ur en medelklass utsprungen.

Borde jag då inte tala detta rättframma språk som ett rinnande vatten?

Eller är det för att jag vill att det högtravande skall ha sin absoluta motsats att slå emot?

Kanske är det för att medel är så medel att det tunnas ut och försvinner?

Medelklass, mellanmjölk, medelmåttan.

Det är så flytande.

Och kvick som jag är att döma, rätt ointressant.

Hur talar jag själv?

Lyssnar jag för sällan till mitt eget tal?

Visst är jag väl fostrad att infoga mig i just medel?

Svaret är ja!

Jag har ju längtat hela livet efter fotbollar, friluftaktiviteter och grupptillhörighet.

Men när jag försöker gripa medel så upplöses det!

Försvinner i luften som oljad blix och jakten slutar med pannkaka.

Finns det röster i pannkakan?

Jag fortsätter att dilla med maten...

Jag har inget språköra.

Har gehör och takt men inget språköra.

Nän, no, nee, nee(n), nee, nein, nö, , nee, ne, nei, nei, nej, nej, nei, nei, icket!

Måste jag möjligen bli ett Aftonblad?

Som skriver i Expressfart?

Ja, du hör ju...

Rakt och konkret är orden jag försöker framhålla.

Nu kan det få räcka med äpplen och päron.

Nu slutar jag handla kumquats och plommon.

Det är inte säsong!

Läs

Läs

Läs

Läs

Läs

Läs

Läs

Sedan kommer domedagen.

Vi skall gå upp på golvet!

Våra skisser har blivit småsmå och nästan utsuddade...

”Förlåt för min fula teckning” tänker vi och har fullt upp med att gå och prata på samma gång.

Hade vi även haft tuggummi, så hade vi förmodligen vält....

I detta projekt ska jag inte jobba just så.

Jag tänker måla med bred pensel.

Nej.

Med fingrarna!

Nej.

Med händerna!

Nej!

Med hela kroppen!

Så får det bli...!

Skådespelaren vs Dramatikern

Men herregud!!!

Jag har ju skrivit det själv.

Varför är det då näst intill omöjligt att lära sig utantill?

Om en jobbar inom Thalias ramar så är det många i det offentliga rummet som grips av hänryckning och beundran inför textinläring.

”Men hur kan du lära dig så mycket text utantill?”

”Det är inte alls svårt.”

Brukar jag kokettera.

Har nämligen välsignats med emotionell lättillgänglighet, utmärkt fotografiskt minne och duglig kroppslig rytm.

Inläring för undertecknad är liksom en walk in the park...

Men.

Inte när det kommer till egna verk och poem.

Jag förstår, rent teoretiskt, hur ordvrängerskan har tänkt.

Men lider kval när jag ska förkroppsliga mina alster.

Impulsen är alltid att stryka och klaga.

Är det för att orden fortfarande är kvar i mitt huvud?

Att navelsträngen är intakt och gör förlösningen till köttet omöjlig?

Är det för att orden ligger kvar och väntar på rättning?

Varför svävar de inte fritt så att jag kan fånga dom i farten och smeka in i lekamen och brunst?

Kanske högaktar jag dramatiker jaget eftersom jag som skådespelaren lider av en underlägsenhet och en förfasning över att ständigt vara utbytbar?

För att dramatikerskålen och aktrisskålen skall väga lika så borde jag ta mig en rejäl funderare över yrkesrollen helt enkelt...

Dramatikern, som är en helt ny karaktär i min persona som tvivlar på att orden är tillräckliga.

Skådespelaren, som på grund av kulturpolitik och uråldriga hierarkisystem, allt som ofta jobbar i det berömda underläget...

Detta tycks vara min bittra erfarenhet.

Detta tycks vara min förutfattade mening angående yrkesvärdering.

Om jag nu ser skådespelaren som längst ner på inflytelselistan, så borde jag ju omvärdera detta snarast?!?

Att värdera eller inte värdera, är det frågan?

Jag röstar på nej.

Vill inte värdera.

Vill inte vara rädd.

Vill att aktören och skriftställaren ska vara vänner och befruktliga för varandra.

Alltså måste jag själv börja.

Ploga nya fåror i min skalle.

Inte vara rädd.

Och inte värdera.

För vid värdering så kan en ge sig fan på att skammen och skulden står och masturberar bakom nästa krök.

Dom måste bums gå hem till Nionde kretsen och stanna där

Undertiden så går jag, skådespelaren och dramatiker och fikar!

Regissören får också hänka.

Och kommer förhoppningsvis på en fiffig väg till optimal ménage à trois...

Och i väntan på att caféet ska öppna, så pluggar jag text så länge.

Jag utgår ifrån befintliga verk

Fanfiction är ett begrepp för skönlitterära berättelser skapade av amatörer alternativt professionella skribenter som utspelar sig i redan existerande fiktiva universum, så kallad apokryfisk fiktion – oftast utan att upphovsrättsinnehavarens/upphovsmannens tillstånd inhämtats. Företeelsen är vanligt förekommande inom populärkultur och uppkommer vanligen i kölvattnen till populära tv-serier, tecknade serier, filmer, romaner och datorspel.

Fanfiction skapas med utgångspunkt i originalets värld, men exakt hur fritt fanfiction-författaren ställer sig till dess kanon varierar. Vanligen används figurer, begrepp och platser som redan är etablerade i förlagan, men dessa kan i sin tur sättas in i nya sammanhang och interagera med egenskapade rollfigurer för att på så sätt låta nya situationer uppstå och skapa nya berättelser. Även historier som beskriver ett till förlagan alternativt händelseförlopp är ett ofta förekommande berättargrepp.

Så står det på Wikipedia när jag slår upp ordet där.

Fanfiction är ett relativt nytt ord för mig men jag det förklarar något som jag i mitt använder i mitt skrivande. När jag skriver utifrån klassikerna så låter jag karaktärerna fortsätta tala och sätter deras tal i en annan kontext.

Fanfiction får mig att tänka på lek.

Hur vi leker nu och hur vi lekte som barn.

Vi utgår från en gemensam referens.

Vi leker Pippi.

Du är Kling och jag är Klang.

Där börjar leken.

Vi är poliser.

Vi går runt och patrullerar och kollar läget.

Men så kommer en till!

Klong!

Hej Klong!

Går du också här och patrullerar?

Då visar det sig att Klong har en koja som hen delar med Rumpnissarna.

Vi går rask dit för att jaga bort alla vildvitrör.

På vägen träffar vi den där lilla gröna från ”Stjärnornas krig”.

Vi får genast tre lasersvärd och är modigare än någonsin.

Vi sjunger polissången som Överkonstapel Bastian i Rövarna från Kamomilla brukar sjunga.

På så vis bygger vi vår egen saga.

Med byggstenar som vi tar från vår erfarenhet och parar dem med byggstenar från vår fantasi.

Leken är lustfylld och respektlös.

Vi härmar. För skapande krävs härmande. För utveckling krävs härmande.

När jag var liten så var jag vansinnigt nyfiken på vad Fridolf, sjöman på Pippis pappas skepp, hade för sig. Det var min bästa Pippilek.

Fridolf.

När en lekte Pippi i en mer interagerande form så var det mer problematiskt med Fridolf.

Polarna kom inte ihåg honom!

(Han nämns nämligen bara helt hastigt i slutet på ett av Pippis äventyr)

Dom trodde att jag hade på eget bevåg hittat på Fridolf.

Fast Klong är ju också....

Hävdade jag.

Jaja.

Det finns tydligen regler även inom lek. Och krig. Och kärlek.
Det skall fan till att vara fiktion!

Jag har skrivit lite fanfiction utifrån själva Pippi.
Mycket nöje!

Villa Villeknulla

Jag har just läst "Boken om Pippi Långstrump".

Detta är en mycket märklig bok.

Är aningens förvirrad av min egen tolkning av berättelsen. Antingen så har jag med åren blivit så skruvad att jag bara kan relatera till olycka, våld, sex & tortyr.

Eller så är boken faktiskt skriven så. (Vilket jag faktiskt tvivlar på...)

För det första: Pippi.

En ganska otäck liten flicka i mina ögon. Ja, visst fattar jag att hon ska stå för en sund rebel-
litet & rätten att vara sig själv & yada yada yada...

Men jag tycker att hon är läskig.

Hon köper sina vänner, slår den hand som vill henne väl, misstänkt medveten om sin egen
olycka.

Visar aldrig en äkta känsla, märkligt sexuellt provokativ för sin ringa ålder, manisk & opålit-
lig.

Det är så många frågor lilla Pippi.

Hur dog mamma?

Varför har pappa dragit?

Hur fick du hästen?

Vad utsatte styrman Fridolf dig för på era seglatser?

Är guldpengarna blodspengar?

Ligger du både med Tommy & Annika?

Vad gör att du väljer att stanna, istället för att segla iväg med pappa Efraim?

Blev mycket illa berörd, när Pippi iförd endast underkläder, tvingar Dunder-Karlsson & Blom
att dansa schottis med henne en hel natt.

Jag anar djupa trauman här.

Pippi är en liten tjej som jag först vill ge en örfil & sedan vagga henne & förklara att man inte
behöver bete sig som en amfetaminstinn clown för att bli älskad.

Man behöver inte vara starkaste flickan i världen för att överleva.

Men om jag skulle säga detta till henne så skulle hon kanske gå sönder.

Bara Pippimos kvar.

Skulle bli landsförvisad av en hel svensk Nobelkommité... Illa, illa, så kan vi inte ha det.

Jag & Långstrumpan får helt enkelt vila från varandra ett tag.

För det andra: Tommy & Annika. Mycket skummelt syskonpar.

Tommy är dödligt förälskad i Pippi.

Samtidigt som han har en rätt rutten syn på flickor. Han tycker att allt som är tjejigt är larvigt
& dumt.

Han talar ofta om sin syster som en kvarnsten runt hans hals.

Tommy blir på några ställen i boken, "vild av hänryckning".

Alltså kåt.

Annika är rädslan själv & min jämlike.

Annika är en partypajare av rang.

Hennes mest förekommande uttryck är "Nej!"

"Jag vågar inte."

"Jag törs inte."

"Ska vi verkligen..."

"Man får faktiskt inte..."

Gråt, skrik & tandagnisslan.

Men Annika är faktiskt den som under resans gång utvecklas mest.

Pippi är förälskad i Annika, men Annika fattar inte för hon har nog upp med att svälja sin rädsla & klättra ner i ihåliga ekar & dylikt.

Hon har nog upp med att överleva.

Utan Annika ingen Pippi.

Utan Pippi ingen Annika.

& Tommy... Ja, Tommy...

Let's keep him just for fun!

Viktualia

Plötsligt vaknar jag av att dom står & glor på mig.
Fastän jag lägger huvudet i fotändan & fötterna på kudden, så känner jag deras blickar.
Dom står där i sin enfald & kräver. Kräver & kväver.
Jag öppnar sykomoreväskan & ger dom pengar.
(Som egentligen skulle gå till ett ansett läroverk i Värmlands djupa skogar där det säkert finns ett autogiro som tickar på as we speak...)
Dom vill inte ha pengar.
Dom vill kanske ha underhållning, tänker jag & lägger läskeblask under araucariapinjen.
Slurp, slurp, säger pojken & flickan & fortsätter tomglo.
Jag dansar & sjunger.
Larmar & gör mig till.
Hittar på fullständigt meningslösa lekar & små nonsensramsor.
Mer, mer, mer säger deras vattniga barnaögon.
Jag får panik.
Rusar ut på verandan, vrålar några ovädesord till det förbigående rättsväsendet, hoppar upp & ner & i total panik så lyfter jag min ponny på raka armar!
“Åååååååååå! Har du en ponny?”
Tro fan att jag har en ponny!
Det har man om ens far är patriark & hellre betalar än att talar.
“Får vi klappa han?”
“Ja.”
Ja, snälla menlösa barn.
Gör det.
Jag måste sätta mig ned på grund av supertröttma & överansträngning.
En ponny är verkligen skittung & jag hade svår skolios som barn.
Korparna skäller & magen är liksom full med humlor.
Vips, så sitter barnen där bredvid mig & dinglar med benen.
“Vi gör som du nu” säger pojken belåtet.
Jag tittar på mina dinglande ben.
Tittar på deras dinglande ben.
Hon har rosa byxor. Han har shorts.
Jag har strumpor med strumpeband.
För att behaga.
Min vana trogen.
Dom ser ut att må finfint.
Friska men menlösa.
Ungefär som friidrottare i början på sin postpubertet.
Själv har jag blå skuggor under ögonen likt slott i ruiner.
Vi sitter där ett tag, tysta.
Nästan som i änkefrid.
“Vi måste gå hem & äta middag.”
Jajajaja!
Snälla pojke & flicka, gå!
Gå hem & ät, jag har nog med att bebo.
“Vi ses imorgon.” säger flickan.
Vill bara skrika:

Nej!

Bortom elden finns ingen aska, men bortom askan finns elden!!!

Men jag sluter mina ögons lakan & säger:

“Jo... Vi gör väl det.”

Vi ses imorgon.

Jag börjar den sceniska processen

Nu har vi talat om tillvägagångsätt, metoder och förhoppningar.

Låt mig nu få bjuda in dig till mitt arbete med själva iscensättandet.

Där jag tänker använda mina egna texter och min egen kropp för att försöka gestalta den problematisering jag talat om.

Varför måste kvinnan dö?

Låt oss försöka ta reda på det.

Jag kommer att arbeta som både regissör, scenograf, kostymör och sufflör.

Vad ska vi döpa stycket till?

Något med död skulle nog vara passande....

Döden.... Hm... Död...

En doft av död?

En doft av glöd?

Glöd död?

Död glöd?

Död glöd släckt av mjöd?

Mjöd död?

Spröd död i nöd?

Andnödsdöd?

Massdöd genljöd?

Studiestödsdöd?

Transportstödsdöd? Arbetsmarknadsstöddöd? Winerbröden döden?

Utan stöden döden?

Kassaflödenkvinnoödendöden?

Nödendöden, Tidsnödensdöden, digerdöden?

Martyrdöden utan död är martyren.

Döden utan den blir dö.

Döden utan dö är den.

Så får det bli!

”Döden utan dö är den”

Den.

Nu lämnar vi skrivbordet och går upp på golvet!

Jag hälsar dig välkommen in i teatterrummet där vad som helst är möjligt.

**Isbensättandet
av *Döden utan dö är den***

Hur *Döden utan dö* är den började

Jag hade en bildningslucka.

Hade nämligen inte läst *Doktor Glas* av Hjalmar Söderberg.

Jag inmundigade denna klassiker med stor iver.

Och frälst av dess livsöden och intriger så läste jag även *Gregorius* av Bengt Ohlsson.

Samtidigt som jag skaffar mig kunskaper om denna historia så slår det mig att bägge dessa stycken spelas på scenen.

Monologer framförda av mustiga män.

En om doktorn.

En om pastorn.

Men ingen om kvinnan i kråksången.

Helga.

Så jag gjorde det.

Jag ville ge Helga ord.

Så jag gjorde det.

Gav henne ord.

Gav henne en vilja.

Och det blev bra.

Så jag fortsatte.

Gav mig in i dramatiken och utmanade historien i de roller som jag aldrig har förstått.

Ett av mina absoluta favoritstycken är *Hedda Gabler*.

Men varje gång jag ser dramat på scenen så begriper jag inte varför Hedda skjuter sig i huvudet.

Därför vill jag göra hennes resa mer spetsig och konsekvent.

Dom monologer jag har skrivit alluderar alltid till originaltexten.

Jag försöker att ta till vara på ord och symbolik och utveckla dem till nya tankar och situationer.

Att få sätta texter i händelseförlopp som frångår den gängse ramen.

För mig har det blivit som en kreativ lek.

Dock en lek som är djupt allvarsam.

Som den gode Söderberg skulle ha uttryckt det....

Kropp med snopp

Jag behöver en till kropp.

I mitt sceniska rum.

Jag behöver flera, många, mera blickar.

Behöver en till kropp att studsa ett slag, och ord och spott mot.

Ett motstånd.

Stånd

Ett stånd

Stånd som en motsats till fördjupningen.

Något som kan slitas och dragas och hållas och pryglas i förhållandet.

till min rundnätt lekamen som ska användas, bakbändas och framlänges avhållas från ett visst förstånd.

Bistånd

Et

Ståndet

Inför problematiken.

Vill ha det tysta, det schysta, bakomvarande brystna, det törstna och kyssta min kropp ställs emot,

Att brottas med

Att lägges ned

Med

Som vanor

Med slanor

Och anor

Skapats

Ristats

Fistats

I livets långa banor.

Jag behöver en medspelare.

En honom

Så jag ringer min begåvade kollega Leif Edlund-Johansson, utbildad på Teaterhögskolan i Malmö 1996-2000, och frågar om han vill vara med.

Det vill han.

Hurra!

Min roll som scenograf

Jag har i min sceniska redovisning valt att jobba med ett performativt rum.
I gränslandet mellan scenografi och installation.
Ett rum fyllt med levtt liv.
Rester och spår av händelser.
En uppbyggnad av skeenden som utvecklade det rum vi befinner oss i här och nu.
Jag vill att rummet ska innehålla en krass symbolik utifrån det manliga, det kvinnliga och appellationen till det förgängliga.
Det vill säga döden.
Jag önskar förflytta oss till ett ruinernas lustgård.
Ett Eden utan e.
Vill ha skevande natur, vill ha regn och fukt, vill ha doft av jakt och kadaver.
Jag får bort det svarta scengolvet genom att breda ut ett militärtält som har sett sina bästa dagar och är marinerat av impregnering och skogsdoft.
Presenningar fulla av damm och källarförråd.
Antika och av linne som vittnat om tidlöshet och om den tid som flytt...
Det luktar man, vildmark, strid, belägring.
Kamouflagenät som ingen orkat hänga upp ligger i små högar.
Eller kanske är det rabatter...
Stegar som används vid ljussättning får stå kvar.
Skylten för nödutgång hänger lite snett och det är väldigt fint.
Skrot av metall.
Jag väljer att i vänstra hörnet ha en mindre form av skrotupplag.
Hårda material.
Rost.
Rostiga spikar som vi inte får trampa på.
Vassa saxar som vi inte bör springa med.
Väljer att ha fem upplysta spelplatser.
Ingen av dem är riktigt centrerad.
Skevheten är så sublim så att ögat inte riktigt uppfattar den.
Endast emotionen och känslan vittnar om att någonting inte riktigt är som det ska...
Jag fyller den första spelplatsen med en bidé, den andra med ett badkar, den tredje med en toalettstol och handfatet får vila på skrotupplaget.
De resterande två spelplatserna lämnar jag tomma.
Väntande.
På att en kropp ska fylla dem.
Jag väljer att använda fragment av badrum eftersom de är det rum som dominerar självmordsstatistiken.
Och för att i badrummet så gör vi oss av med alla våra skamfyllda kroppsvätskor.
Där tvagar vi och borstar oss så att vi skall stå rena och mönstergilla inför omvärlden.
Rött blod på vitt kakel
Rött plus vitt är lika med svart
Bidén för mig är ännu ett föremål som vittnar om tidlöshet.
En av dom få tingestår vars enda uppgift är att rengöra vårt mest intima.
Rensa upp bland avföring, urin, var, beläggningar och slem och synd och skam.
Kanske även det kan kittla nervtrådar som vi sällan handgripligen tar oss an...?
Badkaret är där det händer.

Fyllt med livsbringande vatten som kan vagga oss till vila.
Som tar vår luft eller blandar ut vårt blod.
Ett tråg där det är möjligt att kasta i brödrostar eller bara somna, domna, rusets stilla sömn.
Eller halka bara av misstag?
Vem vet?
Sen har vi vattenklosetten.
Tömning av tarm.
För kvinnor är det ofta oerhört skamfyllt med just tömning av tarm.
Kvinnor ska inte lukta och fisa.
Kvinnor ska bajsa rosenknoppar.
Ingen jag känner gör det.
Därför sätter jag en man på toaletten.
Då blir skammen gömd och glömd.
Därifrån har han överblick över hela scenen och intet undgår hans öga.
Mannen på toaletten
Kvinnan på bidén
I bidén placerar jag en grisenjare som för tankarna till dom barn som petats ut eller bara förlidit.
Njurens doft kopulerar fint med tält och presenningar.
På scenen finns tre vattenflaskor av sportigt slag.
Dom är alla fyllda med blod och kommer en efter en att användas under spelets gång.
När föreställningen börjar är rummet helt rökfyllt.
Dem fem spelplatserna och skrotupplaget är upplysta så att rökpelare uppstår från golv till tak.
I högtalarna dånar ljudet av ett våldsamt regn.
Eftersom jag har valt att använda flertalet ting och symbolik så inleds pjäsen med en paus av modell längre.
Så att publiken hinner vänja sitt öga.
Ta in helheten.
Och lockas att vänslas med mig i denna Edens mellangård.

Val av kostym och mask

Jag har alltid haft svårt för nakenhet på scenen efter som det trubbar av min fantasi och jag oftast ser privatpersonen istället för aktrisen.

Jag förlikar mig med, eller fördömer hennes kropp.

Jämför eller avundas.

Åtrår eller vämjs.

Hur som helst så tappar jag handling och gestaltning för ett ögonblick och ger mig istället av till en högst privat sfär.

Där jag har huvudrollen och hon som fysisk individ blir min tankes objekt.

Så fort du ställer dig på en scen så blir din kropp bedömd.

Trots min aversion för den sceniska nakenheten så är det ändå den jag vill åt i min redovisning ”Döden utan dö är den”.

En nakenhet som inte gör mig till vare sig objekt eller effektsökande skådespelerska.

Nakenhet utan vare sig fåfånglighet eller tvång på estetik.

Och jag vill att det skall vara tidlöst.

Att utseendemässigt lika lätt kasta sig mellan tidsåldrar och spelstilar som texten gör.

Jag vill inte ha ombyten på scenen.

Därför tänker jag mig en lök.

En lök där lagren skalas av ett efter ett för att tillslut nå kärnan.

En långsam striptease....

Jag väljer därför, inifrån och ut:

Bh

Linne

Snörkorsett

Patientskjorta

Mamelucker

Munkjacka

Detta är alltså lökens lager.

Alla i jungfrudomens vita färg.

Vitt, för att det finns så mycket symbolik kring det.

Brudslöjor, änglar och sängkläder till exempel.

Dessutom syns fläckar på ett utomordentligt vis...

Rött på vitt tyg.

Rött plus vitt är lika med svart.

När jag sedan i gestalt av Ofelia sänker mig ner i badkaret, så ändrar kläderna form, börjar bli genomskinliga och droppar likt regn på plåttak.

Vi börjar ana hud.

Lökens lager skakas av.

Jag har valt att inte använda trosor.

För att publiken ska kunna skönja mitt underliv.

För mig blir den bilden både sårbar och obekväm.

Större delen av föreställningen är jag alltså dyvåt.

Och jag kan med glädje meddela att det var faktiskt inte så kallt eller obehagligt som jag från början trodde.

Masken lägger jag enkel.

Jag vill att mitt ansikte skall skifta utifrån texten.

Utifrån orden.

Men jag vill ha mascara som rinner.

Av gråt, ansträngning, eller vrede.

Svart som dryper.

Dunkel som kryper.

Svart mot vit kind.

Vi talar om tvivel

Min skådespelare är van att arbeta självständigt.

Men inte ensam.

Självständigt men inte ensam.

I repetitionsarbetet till min sceniska redovisning så känner jag mig plötsligt väldigt ensam.

Var är kollektivet?

Kollegorna?

Inser att det är jag som står ansvarig för allt.

Allt!

Text, rum, gestaltning.

Blir rädd att stycket skall framstå som fåfängt och koketterande.

Tvivlar på allt jag kommer åt.

Tvivlar på min levnads bana.

I en nermörk skog jag mig befann...

Jag skulle ljuga om jag sa att vet hur det ser ut här.

Jag skulle ljuga om jag pekade ut riktningar, ting och hållpunkter.

Har ofta andats häftigt och andfått då jag insett min oförmåga att faktiskt förstå själv.

Jag skulle kunna göra det enkelt för mig och generalisera varandet genom att säga:

-”Grått.”

Varken mer eller mindre.

Grått.

Tyvärr skulle den lögnen inte vara till gagn för varken mig eller dig.

Men när du kommer hit så kommer du att känna igen dig.

Du kommer inte att tycka om det, men du kommer att känna igen dig.

Luften här gör lätt så att du blir yr och lite darrig.

Jag brukar se om jag hittar något som liknar ett hörn.

Eller en liten sväng.

Då lägger jag mig och tittar in mot hörnet och skapar på det viset ett rum mellan mig och den, om än imaginära, väggen.

Det rummet försöker jag fylla med stilla.

Jag tar med de sista andetagen av den friskare luften och försöker spara den där.

Mellan mig.

Och.

Väggen.

Det är ingen idé att försöka förbereda sig eller planera.

Inget lönt med det för här finns inget förnuft.

Eller sans.

Jag försöker bara vara när jag är här.

Tidigare försökte jag göra saker hela tiden, men det var inget bevänt med det.

Så nu följer jag bara med.

Bara är i blåsten.

Bara iakttar det böljande taket.

Bara lyssnar till höga skrik och röster.

Sömnen är tung och arbetsam.

Vila kan man absolut inte här.
Det får vänta till sedan.
Nu är det annat som står på agendan.

Redrum för en tanke
Requiem för en själ

Behållningen

Men det går.

Valen är gjorda.

Resultatet hägrar.

Arbetets alla roller har varit på peppande personalmöte.

Vi samarbetar nu.

Vi tvivlar inte.

Och piskade av premiärnerven så lägger alla den yttersta manken till.

Vi arbetar fort och vant och rör denna flygande holländare varsamt i hamn.

Texterna finns att läsa i nästa kapitel.

Scenisk presentation av verket finns att avnjutas på bifogad GUPEA fil.

Verken

Rollista

De roller jag skriver utifrån är som följer:

Helga ur *Doktor Glas* av Hjalmar Söderberg

Hedda ur *Hedda Gabler* av Henrik Ibsen

Ofelia ur *Hamlet* av William Shakespeare

Gertrud ur *Hamlet* av William Shakespeare

Lady Macbeth ur *Macbeth* av William Shakespeare

Dödgrävaren ur *Hamlet* av William Shakespeare

Mina tankar kring Helga

Helig.

Lyckosam.

Vigd åt Gud.

Jag bär mitt namn med skam.

Delila hade passat mig bättre.

Jag läser er som en öppen bok,

eftersom en vis kvinna bör vara på sin vakt.

Det var ni själv som sa det efter att ni hade hållit prostitutionen högt.

Högt & högt förresten...

Hållit den om axlarna den om axlarna iallafall.

Mellan klunkarna av ett smakrikt chablis.

Sen gick du hem.

Gå hem du med din ojämna tandrad & dina blankslitna glasögonbågar.

Själv går i så kallat kloster.

O Helgas natt

Varje gång som jag går in på hans mottagning så slår det mig att det luktar som på ett Stadshotell.

Eller som jag föreställer mig att det luktar på ett Stadshotell.

I tex Gränna.

I väntrummet alltså.

I mottagningsrummet, sakralt, luktar det ungt.

& kamfer

& alsolsprit

Kanske kan man säga att det luktar polkagris...?

Lite som fläsket som puttrar i ärtsoppan, fast dolt då...

Av just kamfer

& alsolsprit

Men jag känner den allt.

Doften

av fläsk.

Den hängde kvar i salongen i flera dagar efter han & min gode make hade delat på samtalsämnen & en flaska Chablis.

Själv hade jag som vanligt inget att tillägga & gick till sängs.

& tittade & tittade & tittade i taket.

På den mosade myggan där vid snedtaksnockeln.

Myggmos i en brun pöl av Kristi blod.

Den finns alltid där.

Det är ingen som märker att jag ligger & ligger & tittar & tittar.

Bara Jesus på korset.

Han sneglar ner på mig från sin strategiska plats ovanför sänggaveln.

Han tycker inte om vad han ser,

fastän jag är så noga med att fläta håret innan läggdags...

Nu är jag alltså här.

Igen.

Med fuktig kjolfäll & narfrusna händer.

Ett ögonblick....

Jag är så yr.

Som förgiftad.

Tyko, hur kan han heta Tyko?

“Det var längesedan vi sågs fru Gregorius, eller skall jag säga Helga?”

Då kommer tårarna.

Hjärteroten värker minsann inte men tårarna kommer som en välsignelse.

“Så så, sätt sig ner...”

Jag sätter mig & börjar dra av mig dom våta handskarna.

Tittar upp en sekund & möter hans ögon.

Vackra ögon.

Väldigt väldigt blå.

Är det så att han vill ha mig.

En blix.

Visst är det så.
Det måste vara så.
& där är ilningen.
& där är smärtan mellan benen.
Jag ser rakt in i hans svaghet.
Rakt in i hans vrå.
Han slår ner blicken & tittar på mina händer.
& jag känner mig inte längre ful, inte längre rå.
Åh, jag blir så lugn!
Det är så rätt!
Ser hur ett stråk av imma kryper fram längst ner på hans glasögon.
Kan inte låta bli att fingra på knappen i kappkragen, långsamt...
Ska jag knäppa upp?
Snyftar till & börjar tala, rör vid knapparna långsamt & förstrött... Knäpper upp översta knappen &
vår stackers Tyko sucker till & river av sig glasögonen som vore dom en slaktmask.
Min historia, som bara för några minuter sedan, verkade så banal & ogenomtänkt har nu förvandlats till en hel soaré!
Går över golvet.
Tittar eftersinnat ut genom fönstret
Samtidigt som jag talar om min avsky.
Min råa avsky,
som jag givetvis framställer med brusten röst & förtroliga, oskyldiga ögon.
“Åh, om ni bara förstod mig Doktorn...”
“Jag kan inte leva såhär...”
“Han skrämmer mig...”
“Åh, om ni bara visste...”
Trots att han knappt är en man så tycker jag om hans ögon i min nacke.
Han ger mig en näsduk & medans jag döljer mitt ansikte i det hårdmanglade tyget så föreställer jag mig hur hans byxor stramar över skrevet.
Skattar till men vågar inte titta.
Snärjer in honom i mina uppdiktade underlivsbesvär.
& visst är han med mig.
Efter några lama protester & förmaningar så, tja, var han min!
“Tänk, vår alldeles egna hemlighet & du behöver inte ens undersöka mig...”
En blossande kind & så skrivs då intyget med darrande doktorshand.
Trots att det är kyligt i rummet så anar jag små, små svettpärlor under den löjligt tvinnade mustachen.
Blickar in i mina ögon djupt djupt & jag tittar in i att det där väldigt blåa & fuktiga.
Trycker min hand hårt hårt för att få tränka närhet & för att konfirmera vår hemlighet.
Jag trycker tillbaka & visar med all önskad tydlighet min tacksamhet & utsatthet.
Så.
Så blev mitt namn nu Delila.
Luften studsar i mina lungor.
Känner varje sten under mina fotsulor.
Hemhemhemliggligglliggstillastillastillatittatittatitta men aldrig tänka mer.
Huset är tomt.
Alla klockor tickar&slårtickar&slårtickar&slår.

Står absolut stilla
& vet att det finns myggmos i kristi bruna blod & en flaska punch längst in i skafferiet.
Vet att jag kommer att dricka ur den & förmodligen skylla på husan.
Av med skorna.
Barfota över golvet, som vore det första gången.
I hans arbetsrum är luften tung.
På soffan finns ett avtryck från hans huvud.
Åh, han har nyss vilat den gamle mannen!
Snarkat & stånkat helt ovetande.
Den hårlösa bålen som häver & stretar.
Den krumma ryggen som bär både på kristikors & Delilas otacksamhet.
Dom knöliga fötterna som gör så ont både tidigt på morgonen & vid läggdags.
Alla ytliga blodkärl som springer likt Lichtenbergsfigurer för varje år som går.
& skammen & skulden & min forna åtrå
& sveken & kyrkan & punchen & sviterna efter denna
& det enda jag ville var att bli sedd av någon som inte behövde...!
Ursäkta mig...
Så så, sätt sig ner.
(Drar ner trosorna & sätter sig på avtrycket)
Så
Så så, det får räcka så

Mina tankar kring Hedda

Jag ger dig en Madeleinekaka så blir det enklare att se tillbaka.

Jag ger dig din första kärlek och din döde far.

Jag ger dig skjutvapen för att leda dig till den enda död du känner till.

Jag ger dig en vårdslöshet och en aktsamhet.

Jag drar undan dina mattor och belyser dina svagheter och påminner dig om det största av allt.

Vill du följa med Hedda?

Vill du möta ditt barn och din man?

Vill du möta din mor och din far?

Vill du lämna allt och börja om?

Visst är väl det vårdslöst Hedda?

Visst är det väl nödvändigt Hedda?

Ibland är de det.

Gör det snyggt bara.

Heddas Fabler

Och på Tant Julle.
Och på varenda en
Jag lovar- jag ska hålla mig undan i fortsättningen.

Jag hör nog vad du säger Tesman.
Men vad ska jag göra på kvällarna här ute då?

Ja, det är väl det ni hoppas på domaren?
Ni som ensam herre på täppan---

Å Hedda, Hedda.
Hur kunde du vara så vårdslös med ditt liv....!
Du måste ha gjort det själv.
Eller hur?
För att du gjorde det själv.
För att du saknade mig.
För att du inte kan leva utan mig, visst?
Tyst!
Mig kommer du att sörja.
Eller hur?
Henne kommer du inte sörja.
Hon är en liten gås och du sörjer henne inte!
Men mig kommer du att sörja.
Eller hur?
Du sålde dig billigt Herr Lövborg.
Så billigt, så billigt...
Tesman?
Såklart Tesman också är en liten gås och jag sörjer inte honom heller!
Men han är ju verkligen välbeställd.
Eller hur Herr Lövborg.
Välbeställd
Välhängd
Välbeställd
Välhängd
Välbeställd
En ros är en ros är en ros som blir mos....

Nej tack.
Jag vill inte ha leverpastej.
Då räcker den inte och den gör mig tjock.
Har ni tänkt på hur lätt det är att få nya vänner när man har gått och blivit tjock?
Jo,jo.
Jag har väl aldrig blivit så socialt uppvaktad som när jag käkat Madeleinekakor på tvåhundra-
milijoner mil tåg runt hela världen och tillbaka igen.
Att i en oändlighet ha druckit vin och käkat leverpastej, men så fick jag ju också ett glatt gäng

av nya vänner!!!
Därför att jag blir helt ofarlig.
Hotar inte kvinnor.
Ointressant för män.
Alla vill väl ha en trind liten harmlös vännina?
Alla säger att jag är så rosig och skimrande.
Det är ost.
Bara vanlig hederlig ost.
Inget annat.
Alla frågar om jag vill sitta, eftersom jag tydligen ser gravid ut.
Då brukar jag sätta mig
Plums.
Nej tack.
Jag vill inte ha leverpastej.
Då räcker den inte och den gör mig tjock
are
Och hennes jävla smalhet.
Med nyckelben som själver
under hans
Föreställer jag mig.
Jag ska inte äta leverpastej.
Hon bara gör det.
Det är så!
Jag inbillar mig inte.
Lovar.
Det var Tjechov som sa det va?
Det där om att vapnet måste avfyras därför att hela publiken har sett det.
Vapnet.
Det hänger företrädevis över den öppna spisen...
Nej, min fetma är det inte mycket bevänt med.
För jag har ingen humor.
Det borde jag nog skaffa humor om jag ska fortsätta käka såhär...
Dessutom har jag väldigt tunt hår.

Ja.
Det var ju tråkigt att du måste se mig såhär.
Så vårdslös.
Med mitt liv.
Med ditt oäkta barn.
Som om vi led Tantali kval...

Och hennes jävla hårknut!
Slingrande och mjuk
som sjögräs runt hans kuk
Hon behöver inte tupéra håret!
Jag bara:
Gnuggnuggnuggnuggnuggnuggnugg
Ajajaj i hårbotten.

Bort usla fläck.
Bort.
Jag borde ha eldat upp det för länge sen.

Ja du Ejlert.
Vi sköt på det.
Skjuta fram det helt enkelt.
Skjuta på framtiden.
Eller på ponnyn
Eller i huvudet...
Skjut.
Skjuta.
Skjutas.
Skulle vilja återerövra dig som verk!
Säger man så?
Verk, bok, avhandling, masteruppsats.
Sats.
Satsa.
Satsat.
Ponnyn har jag i stallet och kuken får jag på kammaren.
Nu blev det ju inte riktigt så,
Men det brann bra.
Barnet.

Jag vet inte om ni vet att min far fick en hjärnblödning innan han gick bort.
Det gick väldigt fort och ingen var hemma.
Ja, i alla fall så kom han till sjukhuset, och så var han där ganska länge.
När han kom hem så hängde hans mun såhär:
Och hans ena arm.
Hängde ner såhär och han kunde inte riktigt gå.
Satt där som han brukade, men han läste inte tidningen för det kunde han inte längre.
Han hade en filt över benen sådär som väldigt gamla har.
Han kunde inte äta.
Knappt tugga och maten föll liksom ut.
Hängde i hans skägg och det blev spott överallt.
Jag blev så fruktansvärt äcklad.
Sen gjorde han dom där ljuden.
Som om han var sinnessjuk eller nåt.
Efter någon månad så började han försöka gå.
Som en drucken, som en amputerad.
Fick inte på sig stumporna.
Fick inte på sig stövlarna.
Satt och tittade på samlingen i vapensåpet.
Satt såhär och fingrade på flintasteken.
Förlåt, flintlåset menar jag.
Vi gömde ammunitionen så att han inte skulle skjuta hål i taket.
Eller skjuta hål i
huvudet

Ja ni fattar.
Men det var ju inget bevänt med det.
När han sköt så gjorde jag mig av med nästan hela samlingen.

Tänk när vi var små och du stod i första vestibulen och väntade på mig och våra lekar.
Illustrerade magasin i brist på fotoalbum.
Och svara, det kunde ni allt Herr Lövborg...
Det var jag som fick er att svara, minns du det?
Tills du svarade fel.
Vad skulle jag göra?
Ponnyn i stallet och kuken på kammaren.
Så blev det inte.
Men vi ses snart Ejlert.
Och det skall bli mig ett sant nöje att äntligen få sätta en kula även i ditt andra huvud.

Mina tankar kring Ofelia

I min text för Ofelia så tänker jag mig att Ofelia har hittat manuset till pjäsen ”Hamlet”.
Hon bläddrar igenom det och inser sitt öde.
Ett diktat öde som måste ske just för att det är av manshand skrivet inbundet och utgivet.
Ett öde någon annan diktat.
Jag har utgått från Ofelias sång.
Alla blommor hon räknar upp har jag bytt ut mot giftväxter.
Jag har gjort Hamlet våldsam.
Signifikativt för Hamletdramat är att det utspelar sig i Danmark.
Danskjävlar.
Som att Ofelia står likt Ernst Hugo Järegård på Rikshospitalets tak och vrålar:
”Danskjävlar”!!!!
Hennes galenskap omtalas.
Är hon intagen på hospitalet?
Hur går vi mot en död man inte har valt?
Att ta av mina dagar med egen hand.
Går det?

Ruttet, stönade Ofelia

Jaha.

Nu ligger jag här.

Hade i min bönebok sett framför mig ett pampigt hav med marmorerade klippor och svallande vågor.

Det blir tydligen sällan som man tror.

En högrest och mörkhårig kvinna hade med säkerhet, gracilt försvunnit ut i havets vilda vy.

Orädd för granit och kyla.

Men dess storslagenhet har alltid känts övermäktig för små trinda, blivande nunnor som jag.

Därför ligger jag nu här.

I blygsam dy, i det vi vid välvilja kan kalla en insjö.

Tjärn.

Eller varför inte pöl.

Kärr kanske.

En djupare myrmark.

Hur som haver så hamnade jag här.

Liggande i en form av framstupa sidoläge.

I många dagar stod jag på klippor, oförmögen att inför mitt diktade öde ta slutgiltighetens kliv över regnvåt stenavsats.

Men visst hade ditt sot, aska och mörker även lärt mig att icke andas den luft jag ej var menad att inhalera.

Så jag tog din dos.

Alltså dina tabletter, ditt medicusrus.

Så gick jag, iförd praktiska allväderskängor, till närmsta utpost.

För att släppa den, i den atletiska världen, berömda hörnflaggan....

Tydligen så tävlade vi om mörkret.

Fast du sa att mitt blott var ritad med gratis bläckpenna från konkursmässigt byggnadsföretag.

Men att du själv hade alla blyertsens nyanser i ditt lidande.

Jag förstod aldrig att det var en tävling.

Däremot läste jag och läste igen, detta manuskript som du och din mor ständigt tryckte upp under näsan på mig.

Tänkte "Hur fan ska jag kunna förenas med denna enahanda sorti?"

Men nu ligger jag här.

Fjolarlöv och paddträck får vattenytans klyvning att dofta jord.

Och visst var väl det priset i vår martyristiska lidelse?

Jord, patchouli och den odefinierbara odören av sump.

Sump kan vara rester av en koffeinstinn dryck eller eftersvallningarna av ett resande teatersällskap som både har tvättat sina syfilissjärtar och klippt sina gulnade tånaglar rakt ner i denna skogstjärn, där jag så värdigt tänkte gå och dränka mig ...

Jaja, iglarna gnager i sig det dom får till livs i denna bottenlösa skogsbassäng...

Medan du, min danske prins, larmar och gör dig till i dina, dystra men brasuppvärmda salar i ditt välmurade chateau, så ligger jag här & tänker på köttbullar...

Men som sagt.

Tävlar vi så tävlar vi!

Du var inte min förste.

Inte min ende.

Men du verkade snäll och dandyistisk med fickan full av gull.

Vem kan skylla en flicka med förhoppningar?

Jag kan inte älska dig som en mor.

Du kan inte tåla mig som egen.

En engelsman med livlig fantasi skrev slutet på det hela.

Vi befinner ju oss inte ens i detta land, utskitet av vatten & kalk.

Allting känns just nu en aningen random...

Varför jag öppnade mitt schatull av gasolin, inför en nervslö borgarbracka är för mig så här i dödens bleka minut en form av gåta...

I alla fall så vänder jag nu min mellerade iris inåt, andas in det grumligaste av vatten och nynnar något som Bruce Springsteen skrev om en flod...

Ofelia Lobelia

Här är fänkål för er
& bockhorn
Där är ångerört för er & lite till mig själv
På söndagarna kan vi kalla det nådeört
Ni måste bära er ångerört på ett annat sätt än jag
Här är tusensköna
& bolmört & alruna
Jag tänkte ge er violer,
Men dom vissnade allesamman när far dog
Blyerts & bläck
Blyerts & bläck
Blyerts & bläck
Halmet...?
Hal... med...haln... hamla... met... Macbeth!!!
Nej det är den andra snubben....
Halmet... Mohalmet? Nej. Mohamlet... Hamlet!!!
Ja, visst fan!
Hamlet
Hamlet
Här är rosmarin, det är för minnet
Minns mig min älskade
& det här är penséer för tanken
Hur fan ska jag förenas med denna enahanda sorti som du & din morsa har tryckte upp under
näsan på mig???
Danskjävlar!!!
Jag hälsar er ni svenska vaktorn!
Med petroleum tvingar vi dansken på knä!
Här- Danmark.
Utskitet ur vatten och kalk!
Här Sve... Ofel.. ja....
Att vara eller bevara
Är det frågan?
Halmet?
Halmet?
Halmet?
Gå i kloster utan att passera gå
Du svor när du fick mig omkull att göra mig till fru
Ja, det var då ja,
Men du är en dålig flicka nu
Schsssssss....
Inte alla män... nej, nej....
Halmet?
Halmet?
Halmet?
Resten är tystnad
Hör du det?

Mina tankar om Gertrud

Gertrud har jag valt att placera i ett lyckligt äktenskap.

En längtan efter att skaffa barn.

En kämpan att lyckas få barn.

En mor som får detta efterlängtade barn.

En make som misshandlar sin avkomma på grund av sin svartsjuka och sidosatthet.

En kvinna vars dåliga samvete långsamt äter upp hennes kropp och själ.

En kvinna som flyr till en tryggare famn.

En son som dömer henne hänsynslöst.

En son som hon ser sin förste makes brutalitet i.

En son som glorifierar sin baneman och i jalusi fördömer hennes nya äktenskap.

En mor som misslyckats?

En skötesynd?

Eller bara det vi kallar livet?

Ruttet, väste Gertrud

Jaha.

Då sitter jag här med kammar i håret.

Som stramar och kliar på skulften.

Som god stomma och fridfull gemål så skulle det aldrig falla mig in att klaga.

Om jag slår ner min blick en aning så ser jag min förstfödde gå med släpiga steg över kullerstensläggningen.

Jag önskar så att denna unge man behagade räta på sin rygg och definiera sina konturer.

Något som han verkar totalt oförmögen till.

Besvikelsen får det att rista i mina bristningar.

Hans stollighet verkar tränga in den livmoder som han sedan länge lämnat till att förskumpna...

Han oroar mig.

Hans färglösa ögon bligar under vinsvullna ögonlock.

Hans mage är enorm och väljer ut över byxlinningen.

Rösten är slö och full av bortförklaringar.

Det är vad jag fick för att min lekamen blödde och förslappades.

En otacknämlig skugga som ser gaster och vederdelomaner i vart enda hörn.

Som sitter och tänker och tragglar tills sjukdom och rus tar över hans linblonda persona.

Jag vill att han ska vara liten & medgörlig igen.

Artig och tacksam.

Ej styrd av kön och maror.

En prins.

Av Danmark.

Inte ett ljusvekegarn med hår som doftar likt fjolårshalmet.

Varför kan han inte bara bita ihop.

Gå ner i vikt.

Skaffa sig en hobby.

Han oroar mig.

Jag ser vartåt du driver.

Jag set varåt det barkar.

Hur du knyter snaror av hala navelsträngar.

Hur du klöser av dina sårskorpor och river dina nagelband så läkning är bortom förtröstan.

Det gör jag min pilt, för att jag är din mor.

Självklart skulle jag hellre se ut över älskog och grönskande kungariken.

Men det verkar, för det berömda tillfället, kört.

Så nu sitter jag här och tomglor.

Kanske nynnär jag något som Bruce Springsteen skrev om tomma skyar...

Maka, mor och så jag

Han var ett väldigt efterlängtat barn.

Det var han.

Min dyre prins.

Vi var så unga då.

Vi var så förförda av det våra kroppar mäktade göra med varandra.

Jag vill återge här nu med vilken nit och omsorg vi gick tillväga, trots att min tunga är blank av gift och hellre vill narra och kasta doket från min axel...

Vi planerade noga.

Flera gånger om dagen famnade vi varandra.

Efteråt lyfte jag alltid mina höfter mot himlen, för att bjuda hans spannmål det allra innersta i mig.

Jag bad.

Prisade min ungdoms gudar så som endast en lycksökerska kan göra.

Men lyckan lät vänta på sig.

Vår älskog blev allt hårdare.

Pumpande som en väldig bälgblås.

Satte pannrynkor och skavsår i öronen hos livmedicus.

Så kom det.

Blodets cykel, månadsrening, lät sig plötsligt vänta!

I förundran och ängslan blev mina steg så försiktiga att dom knappt nuddade mattans fransar.

Jag nekade honom sängplats och stängde noga dörren efter mig.

Jag förstår att hans sinne blev vredgat och kallt.

Blödigt och brist på tålmod ett outvecklat vett och barnslighet.

Dagarna blev till veckor och så berättade jag.

Att vi gått vinnande ur striden, att vår önskan var fullskalig och vårt hus kon nu att fortlevas.

Lyckligt gick budet genom hemmavistelsen.

Gratulationerna for som flugor runt oss.

Kanske hjärtligast från min makes gode broder

Claudius.

Men larver fräter ofta vårens barn innan de hunnit öppna sina knoppar.

Ju längre jag gick, och puppan i mitt väsen grodde med en förunderlig fart, dess mer fjärt blev hans öga.

Jag älskade min tid.

Den tid jag fick allena med detta livet i dess mitt.

Näst till ett rus av fullkomlighet, det är en dyrköpt gåva för dom flesta....

Min avkomma gjorde sig påmind just som han skulle.

Så kom han.

Det är klart att jag såg.

Men aldrig där det syntes.

Min gud, nog hade jag en listig make!

Det är klart att jag såg, jag är ju hans mor,

Jag badar honom, jag matar honom...

Men aldrig där det syntes...

Alltid under kläder...

Och nu...?

När han prisar sin baneman och mitt kött är förtorkat och oförlåtet.

Han åker till främmande länder, villig att skära halsen av sina bröder...!
Det är klart att jag såg!
Men vad skulle jag...
Kunde..
Jag...
Annat
Än
Så
Skål...
Skål, min dyre prins.

Ruttet? undrade Hamlet

Mäh!

Jag lyssnar ju inte ens på Bruce Springsteen....

Mina tankar om Lady Macbeth

”Har du barn?”

Är en fråga som en ofta får ställd.

”Varför inte då?”

Blir följdfrågan på det nekande svaret.

”Är du med barn?”

Är frågan om en är tjock.

”Är du säker på det?”

Blir följdfrågan på det nekande svaret.

”Vill du ha barn?”

Nekande svar.

”Varför inte då?”

Att välja bort barn kan vara väldigt komplicerat.

Men det kan även vara väldigt lätt och odramatiskt.

Dock hävdar jag att det ofta är ytterst privat.

Men som kvinna i gyllene medelålder så är frågan allt som oftast förekommande och kräver genmäle och klargörning.

”För att jag inte kan.”

Brukar jag svara för att göra ceremonin kort.

Jag låter istället Lady Macbeth fundera över detta.

Samhällsklimat, sexuelltambivalens, förutfattade meningar, dåliga erfarenheter, arv, oro, kroppsförfall, kroppssintagande, beroendeställning, inkomst, ofrihet, rädsla, otillräcklighet, dom redan existerande, bundenhet, mammaledighet, anpassning, pensionspengar, otrohet, ensamhet, äktenskapsräddning, moderskap och modershat.

Hur vida livet är en gåva eller blott till besvär.

Vad händer om kvinnans fria vilja fräntas oss?

När vi under genom hela historien bánt till stålgalgar & vässat strumpstickor för att rispa upp det allra innersta av våra mjukdelar.

Att kväsa vår lust för ständig rädsla för att bli pollinerade.

Att ligga endast för bruk men ej för välbehag.

Ett kär!

Som i kärlek?

Knappast.

Det enda jag vet är att ”jag inte kan”

För att göra ceremonin

mer

smärtfri

Gumman ville vyssa

Hes själva korpen är, som kraxar om min makes avgrundsintåg inunder mina tinnar.
Kom andar, ni som på mördartankar passen opp och klä av mig kvinnan.
Fyll mig från topp till tå bräddfull av den värsta grymhet
och gören tjockt mitt blod.
Tillspärra vägen för all barmhärtighet, att ej naturen, påhälsande igen med sina stygn, mitt
gräsliga beslut må skaka.
Stifta emellan det och gärningen sin frid.
Och som dibarn, lägg er vid mina bröst och sur ur den galla- icket mjölk.
Kom dunkla natt.
Svep in dig uti avgrundens svarta rök, att ej min vassa kniv må se det sår som den skall ge.
Ej heller himlen titta genom mörkret fram och ropa "Håll, håll!"

Mitt anlete är likt en bok där underliga ting man läsa kan.
Och för att bedraga tiden- jag liknar den.
Bär välkomst i min blick, min hand, min tunga.
Ser menlös ut som blomman- är likväl ormen därunder.
Sörjas bör för det som väntas hit, och ni på mig skall lägga utförandet av nattens stora värv,
som för dom nätter och dom dar som stunda, för mig en obegränsad makt skall grunda.
En makt som äntligt, den manslem, drypande av oförsoningens toxin må ängslas.
En stomma som välvilligt vänder väck anletet från den gnisslan som förväntas vila vid välfylld
barm.
Hon som spistid gäckar och syndens bristningar ej rackaren har ristat över svålen.
Spenar som ej av möda sig har närmat jordestoftet.
Vars nävar morskt skall hytta mot principalens skall "Kvotering, kvotering!"

Av främlingars förförelse må ej min spegel bliva vanställd.
Den beundran som mig välsignats må ej flyktas.
Ingens blick skall min natur kväsa.
För ingens smekning skall mitt väsen skuffelse ingjuta.
Om jag så mitt kön skall sönderslita, så må endast ofrödd säd rinna längs mitt benhölje, där
endast behandskad hand göre sig besvär.
Ack, ni änglamakerskor!
Stänk edra änglatungor över mina innersta läppar och ge oss faderslandets gudar åter.
Dom som nu fört bort av kättare.
Kättare och ögontjänare som under demokratisk flagg, påstå sin välvilja för gemensam moder-
jord.
Ni som stal våra devor.
Ni som spillde träck i spirande pubeshjärtan.
Som dömde och skrämde allt efter egen behagfullhet.
Jagade fränderna ur socknen och skyllde på vansinnesdåd och bröd.
Tog ifrån mig möjlighet till selektion och votering.
Ni som hellre hör vanställda kardor greppa guran, än att skifta färg om fruktan.
Tog mitt folk och lindade dom i det förutfattades förlåt.
Men jag knackar, och det dunkla sidenet över mina ögon ser jag nu igenom.

Jag ser dig än och till din form så kroppslig som denna här jag drar.

Just sådant verktyg skulle jag begangna.
Jag ser dig än, och på ditt blad och fäste bloddroppar som icke funnos där förut.
Dom äro icket verkliga.
Det är den blodiga förättningen som så för ögat träder fram.
Naturen nu tycks död på halva jorden.
Onda drömmar back ögonlockets skymning börja.

Ofruksam krona borde krönt min hjässa allt sedan modren sprack sönder av min ankomst.
Vad vore jag då?
Knappast vid spisvrån i en kärringsaga?
Kanske i ludrets lockande lönlöshet?
Nej, make och takhöjd mötte mig istället.
Ovidkommande hurvida min kättja ville eget kön förära.
Utan att bringa på tal hurvida denne kis var mig alls mottaglig.

Stor är han.
Likt en termos eller grindestötja.
Frön besitter han tydligt i bollar utav talg och fradg.
Så kom blinda natt och svep din täta bindel över hans milda, medlidsamma öga.
Så sliter jag då itu mitt skuldebrev och låter skulden falla oss till föga.
Framför min barm, begynn ditt anfallslopp.
Förbannad den som säger först "Håll opp!"

Förlåt min herre,
Det var verklighen inte min mening.

Mina tankar kring Dödgrävaren

Vad händer med oss om vi jobbar med döden varje dag?

Vad händer med våra tankar?

Hur talar vi om vårt arbete?

Hur skämtar vi sens emellan?

Den tunna väggen mellan liv och död, hur tapetserar vi den?

”Dödgrävaren” i *Hamlet* är en roll som allt som oftast blir struken i sceniska uppsättningar.

Hen har en bundsförvant i till exempel ”Portvakten” i *Macbeth*.

Dessa roller är så kallade ”komiska inslag” i Shakespeares tragedier.

Små parallella kommentarer till själva skeendet.

Små människospillror som även dom funderar över levandets gåta.

Vi vanliga dödliga blundar gärna för dödar, eftersom vi har råd till det.

Vi kan fjärma oss och slipper ta på de gula gummihandskarna var gång kött görs till hö.

Men vi har länge gått vid dess sida.

Men är vi beredda?

Är din kropp beredd?

Är du själv beredd?

På låst avdelning 85 lämnas ibland uppskov, men långt ifrån åt alla.

Inte för dom som livets törnen rispat ohjälpligt.

Dom fick svart, det passar ju bäst så...

Men visst finns det väl hopp?

Ändå liksom?

Man måste ju få undra?

Fråga?

Ta en cigg och tjöta av sig liksom.

Dödgravarnattbiträdet

Ja här står jag som nåt jävla Rutbidrag.
Jobbar häcken av mig bara för att dom inte kan bita ihop.
& vad får jag för det?
Klassiskt va?
Klippa ner brudar som inte ids kaka upp sin mat?
För att det inte är samma mat som hemma.
”Kan jag få osten under skinkan tack.”
”Finns det inget grönt te? Jag blir så tjock av koffein.”
Eller thenin eller vad det nu heter...
Koffein fritt.
Vad gör det för jävla nytta?
Va?
Nattpasset igår.
Om hon nu mår så dåligt så ge henne inte duschslangen då!!!
Dom söker verkligen giftbägaren med vilja på det här stället...
”Åååååååååå, lilla gumman! Passar inte sjukhustossorna? Då får pappsen åka hem & hämta nya. Eller skicka bud...”
Och det är förmodligen hennes farsas fel att hon är här.
Han har väl satt påna helt enkelt.
Så många farsor som har satt på.
Minst en sån i veckan.
Mig har ingen farsa satt på.
Jag är väl för ful för att sättas på,..... ja, nä... skoja ba.
Men morsan var trixig.
Handla, göra & fullborda liksom...
Det står väl i likbesittningslagen eller nåt.
Jag ska säga att det är synd & skam att fint folk ha mera rätt att hänga sig än vanliga arbetande människor.
Så var det väl i dendäringa filmen?
Där var det väl någon farsa som hade satt på.
& hans dotter kåkade kyckling som hon hade under sängen?
Jag tror det var så...
Det är en jävla tur att man jobbar natt i alla fall.
På dagarna så måste man gå runt & prata med alla.
Alltså jag skulle inte fixa det.
Fast på natten så får man ju ta hand om... ja.... sånt där...
Åh!
Kan du den här?
Vem bygger rejälare än både Kålle & Ada & Osborn?
Galgsnickaren!
För hans bygge överlever flera tusen av kunderna.
Å den här då?
”Är du från Göteborg?”
”Naj! Hisingen sa jag te daj!!!”
Ja, man måste få skratta ibland....
Mona har ju börjat på 305 nu, så då får man stå här & frysa själv istället...

Synd att hon slutade här egentligen.
Hon e go.
Både mot personal & patienter.
Men ja, ja.
Var & en har ju sitt menar jag...
Slår av den där jäkla piparen nu.
Nu har jag rast.
De är ju nytt det här med att man måste skriva in sina raster på schemat.
Det är ju fan värre än i Pakistan!!!
Förr kunde man ju va lite soft sådär....
Sitta & tjöta.
Kom nån patient upp så kunde dom sitta & tjöta.
Cigga lite...
Ja, du fattar...
Men nu, communist china liksom!
J-ä-v-l-i-g-t många nya nu förresten.
Dom är ju bara småtjejer.
Struntar väl i hur länge jag har jobbat.
Men dom vet inte hur det funkar på avdelningarna!
Men hur svårt ska det va?
Dela ut medicinen under kvällsfikat.
Nähä, inte det inte.
Då måste jag ha en jävla koll på dörrar & vak & skit.
Det är ju för fan deras jobb!
& läkarna ligger jäkligt risigt till.
Småtjejkerna ba "Jaaaag vill jobba när Nicklas jobbar! Nej, jaaag vill. Nej jaaag..."
Läkarna ba "ahum ahum ahum" liksom
Ragga doktor.
Är det därför man blir sjuksköterska kanske?
Ja, när jag började här så var det inget sånt.
Jag har aldrig raggat doktor.
Ingen doktor har raggat på mig.
Det är man väl för ful för.... nä.....ja....
En trög åsna blir inte kvickare av prygel.
Så jobbar jag.
Bra att dom inte har tagit bort rökningen här i alla fall.
"Detta är ett rökfritt sjukhus sen 2014-01-03."
Jojo, försök ta bort rökningen här.
Skulle se jävligt dåligt ut i statistiken...
Värre än i Pakistan.
Fattar inte varför dom ska förbjuda allt söm e gött?!?
Jävla land.
Lust att rösta på dom där Sverige demokraterna ibland.
Dom är ju dom enda som fortfarande snackar om demokrati.
Fast jag är ju sosse.
Farsan var sosse.
Alltså hardcore sosse!
Eller han var ju nästan vänsterpartist....

Morsan sa alltid: ”Herregud! Han är ju som Marx!!”
Ja, då var ju inte bröderna hon menade.
Det var ett jävla gnäll på mig idag du!
Har en dålig dag bara...
Snart kan jag väl inte skylla på PMSen heller.
Det har torkat ihop.
Då är det ingen som vill sätta på en!
Ja, fast det vill ju ingen nu heller....
”När ålderdomen smög sig på & högg mig utan prut...”
Har man väl rastat färdigt då.
Dags att skriva på schemat & kolla hur läget är.
Dags att lägga rasten bakom sig så att säga.
Dom har ju hela rasten framför sig.
Varför söker dom saligheten med vett & vilja då?!?
Vill så jävla gärna att dom överlever natten.
& villigt natten efter den...
Stå ut.
Stå ut med kvalen i vår värld så skall jag berätta deras öde...

Lista för att stå ut

- 1: Du är liten & stor på samma gång
- 2: Du ska veta saker som ingen annan har en aning om
- 3: Du ska vara lugn som en filbunke även om filen skär sig ofta i dom mest märkliga av temperaturer
- 4: Du ska ha ett liv som förlåter dig allt
- 5: Du ska vara fri i tanken
- 6: Du ska aldrig lyssna på dina komplex, ty dom har nog med sitt
- 7: Du ska aldrig bliva min, för då hade jag nog slarvat bort dig
- 8: Du ska samla på dom tingestar som är för dig vackra
- 9: Du ska inte skära i din kropp, för du känner tillräckligt ändå
- 10: Du ska äta mat som kittlar din gom & aldrig göra avkall på din aptit
- 11: Du ska klippa dit hår som du behagar & aldrig behöva tillräkna dig endast ett enda kön
- 12: Du ska finna frälsning men inte gud
- 13: Du behöver inte idrotta
- 14: Rösta åt vänster, ty det gynnar dig bättre
- 15: Skriv inte under blanketter du inte förstår
- 16: Du får måla en svart tår på kinden i synligt eller osynligt bläck, det kvittar lika. Tåren finns ändå där
- 17: Du ska stå på broar & hustak & rannsaka
- 18: Men du bör välja steget bakåt & dess vedermödor bara för att kan
- 19: Du ska kunna ångra
- 20: Du skall lita till tarmar & magsyror
- 20: Du ska kunna vaja i lampetter samtidigt som du äter de blödandes jord
- 21: Du ska ge ett finger
- 22: Du ska ge en hand
- 23: Du ska leka, både avancerat, sexuellt & till förströ
- 24: Du bör göra det du förmår för stunden
- 25: Jämför dig aldrig, trots den mest hänsynlösa av tidsandar
- 26: Du får andra hava
- 27: Du ska inte missbruka ditt namn
- 28: Du ska helst inte dräpa dig, det vore väldigt sorgligt
- 29: Du får älska vem du vill trots motstånd & tvivel
- 30: Du ska erövra de tankar om gott som gives dig
- 31: Du ska omge dig av braiga personor
- 32: Du får vara avundsjuk
- 33: Du får ha begäran till vad fan du vill!

Den nästas hustru, man, tjänare, tjänarinna, oxe, åsna what ever, ty sådana är vi människo-
barn- begärliga

- 34: Du måste borsta tänderna & lita till ditt omdöme

Källor

- Forsås-Scott, Helena, Henrik Ibsen : *Hedda Gabler*: notes, Longman, Harlow, 1983
- Ohlsson, Bengt, *Gregorius*: roman, Bonnier, Stockholm, 2004
- Shakespeare, William, *Köpmannen i Venedig, Hamlet*, Gleerup, Lund, 1932
- Shakespeare, William, *Macbeth*, [Ny utg.], Telegram, Stockholm, 2014
- <https://sv.wikipedia.org/wiki/Aokigahara> Hämtat 2015-01-09
- <https://sv.wikipedia.org/wiki/Fanfiction> Hämtat 2015-07-12

Inspiration

- Bulgakov, Michail Afanas'evič, *Mästaren och Margarita*, [Ny utg.], En bok för alla, Stockholm, 2006
- Dante Alighieri, *Den gudomliga komedin. Inferno*, Rabén & Sjögren, Stockholm, 1965
- Doyle, Arthur Conan, *The adventures and memoirs of Sherlock Holmes*, Modern Library, New York, 1946
- Forssell, Lars, *Teater*: [samlad dramatik och teateressayistik]. D. 1, Cavefors, Lund, 1977
- Lindgren, Astrid, *Boken om Pippi Långstrump*, 4. uppl., Rabén & Sjögren, Stockholm, 1969
- Proust, Marcel, *På spaning efter den tid som flytt*. 1, Swanns värld, Bonnier, Stockholm, 1993
- Shakespeare, William, *Som ni vill ha det*, 1. uppl., Ordfront, Stockholm, 1984

Bilaga

Scenisk redovisning utav *Döden utan dö är den* finns på www.gupea.uu.se

